

Plató llibre IV

419a – 448e

Felicitat de la població

- Adimant li diu a Sòcrates que si, no deixant-los fer res (els guardians) del que fan les persones normals ni posseir res, estarien sent infeliços, ja que els tractarien com a mercenaris que són pagats per l'estat. (En el sentit de menjar, ja que no poden posseir res)
- Sòcrates respon que l'objectiu no és la felicitat d'un cert nombre de ciutadans, sinó de l'Estat sencer. "No nos obligues a hacer que vaya unida a la condición de nuestros guardianes una felicidad que les haría dejar de ser lo que son. Podríamos si quisiéramos, vestir a nuestros labradores con mantos señoriales, cargarlos de oro y no hacerles trabajar la tierra sino por placer. [...] el labrador cesaría de ser labrador [...] cada cual saldría de su condición y no habría ya Sociedad."
- Els altres sí que es poden corrompre perquè d'ells no depèn l'administració i la felicitat de l'Estat.
- Si segueixen les regles que imposen, tots participen de la felicitat pública i, al ser més genèric, serà més fàcil trobar la justícia entre aquesta felicitat.

Riquesa i pobresa

- Sòcrates planteja que la perdició dels artesans és l'opulència i la pobresa. Si algú té molts diners cada dia serà més gandul i per tant es farà pitjor en el seu ofici. Si pel contrari és pobre, no tindrà les eines per poder millorar. Per tant s'ha de buscar un Estat que no tingui ni riquesa ni pobresa.
- Adimant li pregunta que com es pot defensar llavors contra una república rica i poderosa si l'Estat no té riqueses.
- Sòcrates contesta que els guardians, com que han estat ben entrenats, guanyaran a guerrers rics, que seguint la lògica anterior, seran pitjors en el seu art.
- A més, si els guardians són tan temibles i l'Estat no té riqueses, si la república rica demanés ajuda a una altra, no rebria aquesta ajuda, ja que la cridada no tindria res a guanyar (ja que no hi ha riqueses a obtenir) i com que els guardians són tan bons, seria potser millor atacar a la república rica.

Punts importants de l'Estat

- **L'Estat no es pot fer gran fins al punt de que deixi de ser un amb la unitat.** Que no sembli gran ni sigui petit. I sempre ha de ser un, no pot estar dividit. Si hi ha

molts rics i molts pobres, són dues ciutats dins d'una i per tant no hi ha un bé comú.

- **Cada ciutadà s'ha de dedicar a la professió que li convé**, perquè cada ciutadà sigui un i per tant no contingui molts ciutadans en ell i que en conseqüència, l'Estat sigui un. Arribant així a que no hi hagi molts estats en un estat ja que és aquí per on es podria partir i vèncer. (O sigui que si un ciutadà es dedica a alguna cosa que no és la seva professió està fent de més d'un ciutadà i per tant l'Estat no és un.)
- Per últim, **l'educació i la criança s'ha de mantenir pura perquè no es faci cap innovació irregular ni en la gimnàstica ni en la música**. Si això passés, es canviarien les lleis fonamentals del govern. Per aconseguir que no hi hagi alteracions, han de vigilar als nens des de petits i imposar ordre si creen alguna cosa que se surt del normal.

Redactar lleis de conducta

- Sòcrates planteja si s'han de redactar lleis de conducta. Ell defensa que no, que tot això ja ve donat per l'educació: "¿Porque lo semejante no atrae siempre a lo semejante? [...] Por esta razón, al término del proceso surgirá algo pleno y vigoroso, sea Bueno o al revés." Per això conclou que no s'ha de legislar.
- Convenen que no cal legislar les coses del dia a dia perquè ja trobaran per ells mateixos els reglaments que siguin precisos. I, si per algun casual si que creessin les lleis, i aquestes no es conservessin bé, això faria que s'haguessin de corregir fins a la eternitat. Cosa que no convé. Les lleis petites no s'han de fer.
- Per últim conclouen que les legislacions grans (construcció de temples, sacrificis, cultes als déus...) s'han de deixar en mans del déu Apol·lo de Delfos.

Trobar les virtuts de l'estat

- Primer volen trobar la justícia i la injustícia en l'estat que acaben de formar. Per fer-ho, proposen buscar 4 característiques que creuen que l'Estat ha de tindre si està ben constituït. És un procediment insatisfactori ja que **és el camí curt**. No hi ha bases per dir que han de ser aquestes 4 virtuts.
 - o **Prudència (o saviesa)**
 - **La prudència regna en l'Estat perquè el bon consell regna en ell.** Aquest bon consell és una ciència que resideix en els magistrats (guardians perfectes) i el seu objectiu és preservar l'estat i deliberar sobre ell com un tot i el seu govern (tant a l'interior com a l'exterior).
 - També veuen que la natura produeix molts menys governants, que l'Estat deu la prudència a una part molt petita de la població.
 - o **Valor**
 - Veuen ràpidament que el valor és en els guardians que protegeixen l'Estat. Diuen que **l'Estat és valent mitjançant la**

part d'ell mateix en què resideix certa virtut que es conserva en tot moment. (en aquest cas la part són els guardians, i la virtut és la valentia).

- Els guardians sempre temeran allò que des de petits se'ls ha educat a témer. Idees que el legislador els imposarà en la seva educació. Aquestes idees no s'esborraran i per tant sempre tindran la idea justa i legítima del que és témer i del que no. Així defineixen al valor.
- Per últim afegeixen que és una virtut pròpia de l'Estat. Tot i que després ho desenvoluparan més.

o Temprança

- **La temprança és un domini que exerceix l'home sobre els seus plaers i apetits.** És el que harmonitza, uneix l'Estat.
- Agafen la frase "dueño de sí mismo" i l'analitzen. Quan algú és amo d'un mateix, és a la vegada esclau i amo, ja que es refereix a la mateixa persona. Per tant, conclouen que hi ha una part superior i una inferior en cadascú.
- Si la part superior regeix sobre la inferior, es diu que s'és amo de sí mateix, és un elogi. Però si és al contrari i la part inferior (que és major en quantitat) regeix sobre la superior, es diu que és esclau d'un mateix.
- Conclouen que els desitjos i les passions de la multitud són la part inferior (ja que són una majoria). Aquests són dominats per la prudència i voluntat de la minoria, els magistrats, la part superior.
- Sòcrates diu que si la societat està d'acord amb qui ha de manar, la temprança residirà en cada membre de l'Estat, ja que seran conscients que s'han de regular i ho han de fer els més aptes, els que han nascut per fer-ho. Així, tots aniran a una, serà una harmonia que els uneix.

o Justícia

- Tornen al que deien que cadascú s'ha de dedicar a la feina que ha nascut per fer i cap altra.
- També havien plantejat que si trobaven 3 virtuts de l'Estat la 4 seria la que faltés.
- Argumenta primerament que si **cadascú es dedica al seu ofici, només a una cosa**, seria impossible trobar una fallen en l'Estat i per tant seria la característica que falta.
- Argumenta primerament que si cadascú es dedica al seu ofici, seria impossible trobar una falla en l'Estat i per tant la virtut que falta.

- Però ho intenta d'una altra manera. Si algú fes la feina que no està predisposat i no té el que és mereix tenir, i tothom segueix el seu exemple, seria la ruïna de l'Estat i per tant el crim més gran que es pot fer.
- Convenen que el crim més gran és la injustícia. Per tant això vol dir que si cadascú fa la feina que li pertoca, seria just.
- La justícia és allò que dona naixement a la prudència, al valor i a la templança i els manté al mateix lloc al llarg del temps.

Punts que han de trobar per identificar la justícia en l'individu

- Havien determinat que si trobaven la justícia en l'Estat, que era molt més gran i fàcil d'analitzar, podrien trobar-ho després en l'individu.
- Si troben alguna cosa que no convingui al model gran, ho compararan amb el petit i faran sortir la justícia.
- Conclouen que si troben en l'individu les característiques que feien a l'Estat just, trobaran la justícia. Tot i que comenten que **si segueixen aplicant el mateix mètode, serà impossible trobar el que busquen.** (Ja que l'ànima no pot tindre les mateixes parts que la ciutat). **El camí correcte és molt més llarg, tot i que es conformen amb el curt. (435d)**
- Per acabar, veuen que el caràcter i els costums d'un Estat resideixen en els individus que el componen i per tant han d'analitzar als individus.

L'ànima

Està composta per tres o un únic element?

- Volen veure si està composta per tres o un únic element. Si fos el primer cas, aquestes serien:
 - La part del coneixement
 - La irritable
 - La que es deixa portar pels plaers
- Per determinar-ho, busquen si hi ha algun moment en que algú, en el mateix moment i respecte al mateix objecte tingui accions i passions contràries. Si troben un exemple d'això, conclouran que hi ha tres parts. (Principi de no contradicció: si dius dues coses contràries d'una mateixa cosa, vol dir que o t'estàs contradient, que no és el cas, o hi ha dues coses diferents).
- Per poder fer-ho, estableixen el citat anteriorment com a vertader (que no s'estan contradient), no obstant, **si algú demostrés que és fals, totes les conclusions serien nul·les.**
- Posa un parell, d'exemples. Si una persona dempeus mous els braços i les mans, no és quieta i es mou a la vegada. Hi ha dues parts diferents: una es mou i l'altra és quieta. Una baldufa, gira sobre sí mateixa, però el seu eix no es desplaça. Per tant hi ha dues parts, una que es mou i l'altra que no. La baldufa no és quieta i es mou a la vegada.

- Establert això, Sòcrates planteja el següent: mostrar assentiment i dissentiment, tendir cap a un objecte i allunyar-se d'ell, atraure i rebutjar... són oposats entre sí.
- Si un home té un desig, l'ànima tendeix al que desitja, atrau el que vol tenir i alhora, es dona senyals a sí mateixa de que no la desitja.
- El no desitjar és el mateix que rebutjar i allunyar, i per tant, aquestes accions de l'ànima són contràries als desitjos de voler una cosa. (O sigui, l'ànima pot desitjar i no desitjar, rebutjar).
- Ara aquí tenen el que volien, però han de demostrar que aquests desitjos només es poden referir a ells mateixos, que no s'estan referint a dues coses diferents. (Com explicaran més endavant tu pots desitjar beure, però no una beguda freda sinó una calenta) Si no es refereix a dues coses diferents, poden demostrar el seu punt que l'ànima està composta de 3 parts i no una.

Demostrar que els desitjos es refereixen a ells mateixos

- Posen els exemples de la set i la gana. Diuen que la set en sí mateixa no és altra cosa que el desig de la beguda (si fa més calor més, si fa fred menys, però l'essència és la mateixa, beure) tal com menjar és el de la gana. Menjar i beure són els objectes de la set i la gana.
- Diuen també que les coses que tenen relació amb altres es refereixen a les altres coses, resultat de la comparació. (O sigui, això és més petit que allò altre. Té relació amb allò altre.) Per ser més "petites" que allò altre amb que tenen relació. Però si les prenem per elles mateixes, només es refereixen a l'objecte seu. (Això és això)
- L'arquitectura és la ciència de la construcció, per tant una ciència, però per ella sola, és allò que estudia la construcció, que és el seu objecte.
- Per tant, la set té relació amb la beguda, però la set en sí mateixa no és la set d'una beguda gran, petita, bona o dolenta, sinó del seu objecte, la beguda.
- Conseqüentment, l'ànima d'un home que té set, busca la beguda, i si no la pot obtenir, no és la set que rebutja la beguda (ja que no pot fer el contrari respecte al mateix objecte) sinó que és algun altre principi.
- Els homes que tenen set i no volen beure, tenen en ells un principi que els fa beure i un que pesa més que els prohibeix fer-ho. Aquest principi neix quan ho fa el raonament. O sigui que **l'ànima té diverses parts**.

Quines són les parts de l'ànima?

- Conclouen doncs, que com que l'ànima té diverses parts, aquella que prohibeix al desig l'anomenen com a la part racional i a l'altra, la que es deixa guiar pels plaers, la set, la gana... l'apetitiva.
- A vegades la fogositat s'imposa a la part apetitiva i per tant la separen de les altres.
- La irritació (fogositat) es posa de part de la raó quan ens veiem arrossegats pels desitjos ja que ens enfadem, amb nosaltres mateixos, quan la raó ens diu que una cosa no s'ha de fer. Posen un exemple d'un home que té el desig de veure

els cadàvers però es sent malament per fer-ho. Si desitjo mirar-los i em repugna fer-ho, són dues coses diferents.

- Quan obrem injustament, per molts patiments que suportem, no ens enfadem, però si es comet sobre nosaltres una injustícia, la còlera apareix i es posa del costat del que ens sembla just. No es deixa dominar pels patiments sinó que es sobreposa. No frena a no ser que la raó pugui calmar a la còlera.
- Això ho comparen a com els guardians són sotmesos als magistrats (la fogositat a la raó).
- Veuen per tant que no és part dels desitjos, que la fogositat és diferent, però ara ho han de diferenciar de la raó. Han de veure si són dues coses diferents o una de sola. Deixar clar que el seu destí és secundar a la raó, sempre sota una bona educació.
- Això ho fan veient que els nens neixen amb còlera, però molts no desenvolupen la raó fins a més tard.
- Amb això conclouen que en l'ànima hi ha les mateixes parts que en l'Estat.

Comparar a l'ànima amb l'Estat

- Com que han trobat les parts, ara és com si tinguessin l'Estat, i diuen que cada part de l'ànima ha de ser prudent, valent i temprada igual que l'Estat. Per tant, l'home és just en la mateixa manera que l'Estat.
- Com que és igual que l'Estat, també serà just només quan cada part de l'ànima fa el que està predisposada a fer:
 - **Manar correspon a la part racional, ja que en ella resideix la prudència.**
 - **Obeir-la i secundar-la correspon a la fogositat.**
 - **La part apetitiva és la que segueix els desitjos.** És la major part de la nostra ànima i haurà d'estar ben governada perquè si no, serà infeliç.
- Només funcionarà si l'ànima manté l'acord entre música i gimnàstica ja que ha de controlar la part apetitiva que és insaciable.
- En cas d'un atac exterior, la ment dirigirà i deliberarà i la fogositat combatrà. L'home serà valent quan segueixi el que la raó dicta que s'ha de témer. Serà temprat quan la fogositat es deixi governar per la raó i estigui d'acord en això. En resum, l'Estat s'aplica a l'individu.
- Posen per exemple que un home just no seria capaç de quedar-se una cosa que no és seva ja que ha estat format per no fer-ho. La raó reprimiria el desig de robar. Aquell que creu que l'altre seria capaç de fer-ho, és injust, ja que això vol dir que ell sí que seria capaç.
- Un cop una persona ha trobat concòrdia i les tres parts són en harmonia, es pot començar a reunir riqueses o a cuidar el seu cos. Tot allò que li permeti la raó, per poder seguint mantenint l'estabilitat, per tant pot reunir tot allò que sigui just. Si desafia l'estabilitat, no és just.
- Produir una injustícia és donar a una part sobre les altres un poder que no li pertoca. Aquest desequilibri pot portar fins i tot a generar la malaltia, ja que aquesta és una injustícia, un desordre en el nostre cos.

- Per tant, la virtut és la salut, la bellesa, la bona disposició de l'ànima i el vici és la malaltia, la deformitat, la flaquesa.
- Així les accions bones contribueixen a la virtut i les dolentes al vici. La justícia no es relaciona amb les accions directament, sinó que les accions seran justes si l'ànima és justa.
- Ara només els queda analitzar que és més beneficiós, ser just o injust. Convenen que ser just ja que la vida es faria insuportable sent injust, encara tenint tots els plaers, ja que l'ànima, en el seu principi seria alterada i corrompuda. L'ànima podria fer de tot menys alliberar-se a sí mateixa i arribar a la justícia i la virtut, conseqüentment a la salut. (Cal dir que pels Grecs l'ànima era l'origen de la vida, i si la tenies malalta, la teva vida no podia tenir sentit).

Anticipacions per més endavant

- Ja per finalitzar, diu que la forma de virtut és una, però les del vici moltes, de les quals Sòcrates n'extreu 4.
- Diuen també que l'ànima té 5 formes, que són les mateixes que les del govern. Ara han vist una, l'aristocràcia, el govern dels millors. Hauran de veure tot això més endavant.

Plató llibre V

448e – 480a

Introducció

- Abans que Sòcrates continuï amb el seu discurs, li pregunten per la procreació. Específicament sobre el moment que diu que respecte a les dones i als fills era evident que tot havia de ser comú entre amics.
- Li demanen que expliqui la procreació dels fills i la manera d'educar-los abans no puguin rebre una educació ja que aquest és un punt completament decisiu per a la societat.
- No obstant, Sòcrates dubta que el que dirà es prengui de manera incorrecta ja que no està segur del que diu. Es podrien separar de la veritat i això és el que no vol. Encara així, li asseguren que no el perseguiran més si s'equivoca, però ha de parlar.

Diferències entre homes i dones

- Presenten als homes com a guardadors d'un ramat. Després plantegen les diferències.
- Primer es pregunten si les gosses haurien de vigilar els ramats com els gossos, anar a la caça amb ells, fer-ho tot en comú, o s'haurien de quedar a casa preocupades en parir i alimentar als cadells com si fossin incapaces d'altra cosa deixant així la feina de guardar el ramat només sobre els gossos.
- Conclouen que tot ha de ser comú tot i que han de tindre en compte la debilitat de les femelles i la força dels mascles.
- Com a conseqüència, han d'educar a les femelles de la mateixa manera que als mascles, educant-les en la música i la gimnàstica.

Educació de les dones

- Si fos així, les dones les haurien de tractar com als homes, i per tant s'haurien de despullar al fer gimnàstica. Això ho veuen com un ridícul tot i que recordant temps enrere, veuen que els grecs també pensaven que homes i dones despullats fent gimnàstica era ridícul, però ara veien la utilitat. Consideren així que no és ridícul i per tant factible.
- Conclouen que si determinen quins exercicis poden o no fer les dones, arribaran a la conclusió de sobre què han de ser educades les dones.
- Ara observen els contraarguments. Pregunten el següent: Quan van assentar les bases de la república van dir que cadascú s'havia de limitar a l'ofici que més es conformés amb la seva naturalesa. Per tant es pregunten si entre l'home i la

dona la seva naturalesa és immensament diferent, com és que es destinen a la mateixa feina? S'haurien de destinar a feines diferents si són de naturaleses diferents? Han de veure per tant si és possible que les dones siguin educades de la mateixa manera que els homes.

Demostrar que és possible que les dones siguin educades de la mateixa manera que els homes.

- Per contestar a la pregunta anterior, convenen que **s'ha de consagrar naturaleses diferents a oficis diferents**. No obstant l'origen d'aquesta diversitat de naturaleses entre homes i dones no s'ha tractat. Posen l'exemple d'una persona amb o sense cabell. Són de naturaleses diferents, però els dos s'han destinat a ser sabaters. Si s'excloués a un d'ells seria absurd ja que la diferència de naturalesa no té res a veure amb la feina en sí. La relació que tenen amb l'ofici no canvia. Si trobessin una feina en que el sexe influís, s'haurien d'assignar a feines diferents, però si la diferència és només en els genitals, no s'ha de fer distinció. De moment no veuen que existeixi cap feina única per les dones, per tant, no fan distinció.
- Comenten que la diferència entre el que té aptitud cap a una cosa i el que no, consisteix en que un aprèn fàcilment i l'altre amb dificultat... Bàsicament que en un les disposicions del cos secunden les de l'esperit i en l'altre les entorpeixen.
- Ara volen veure si això passa entre homes i dones. Veuen que entre totes les arts que hi ha (a excepció d'unes poques com el treball tèxtil) l'home és superior a la dona. Per tant la natura ha dotat als homes i a les dones de les mateixes facultats tot i que les dones són més dèbils. Per tant, la seva naturalesa és la mateixa, tot i que la de l'home és més forta. Al ser així, totes les feines seran pels homes majoritàriament i les que quedin per les dones.
- Seran les dones guerreres les que els guardians hauran d'escollir com a acompanyants, ja que són capaces d'encarregar-se de la vigilància tant com els homes, ja que tenen les mateixes disposicions.
- Veuen així que és viable que les dones siguin educades de la mateixa manera que els homes, però encara han de veure si és òptima.

Demostrar que és òptim que les dones siguin educades de la mateixa manera que els homes.

- Pregunten si hi ha homes millors i pitjors. Veuen que un guardià valdrà més que un sabater ja que els guardians són els millors ciutadans.
- Per les dones serà igual, serà per tant avantatjós per a l'Estat que hi hagi molts ciutadans superiors, i això s'aconseguirà fent guardians dones i per tant educant-les.
- Conseqüentment, si és avantatjós per a l'Estat, és el més òptim i com ja han demostrat abans, és possible.

Compartir les dones entre tots els guardians. Els fills no coneixen als seus pares i a la inversa

- Han de demostrar, com abans, que aquesta llei seria possible i útil.
- Abans de començar, demana que més endavant hagi de demostrar si és possible el què es proposa. La suposa demostrada i veurà quines són les mesures que prendran els magistrats per la seva execució.
- Tractarà de convèncer-lo, que no hi ha cap cosa més útil per l'estat i pels guardians. Després demostrarà la possibilitat.
- Senta les bases de que els magistrats no ordenaran res que no estigui prescrit en la llei i seguiran l'esperit del que hi ha als reglaments.
- El legislador intentarà unir a homes i dones segons el seu caràcter. Tot i així, com que els guardians viuran junts i no posseiran res, la naturalesa els portarà cap al sexe.
- Els magistrats partiran que no hi hagi ordre ni decència en les unions. No es pot permetre el desordre ja que aniria en contra de la justícia. Per tant, s'han de formar els matrimonis de forma endreçada i el més avantajosos possibles.
- Posen l'exemple dels gossos de caça. Si vols gossos de raça, agafaràs els millors i els més joves. Si no, la raça es degenerarà.
- Passen això a les persones. Veuen que els magistrats han de ser molt hàbils, perquè a l'igual que els metges, no el serveix només aplicar la cura, sinó que l'han de generar. Necessiten ser hàbils per poder utilitzar les mentides, que ja havien dit que eren molt útils quan s'utilitzaven com a remei.
- Per tant, necessiten que els millors homes i dones es relacionin entre sí freqüentment i els individus pitjors quasi mai. Així criaran fills dels primers i no dels segons. No obstant, tot això s'ha de mantenir en silenci, només ho han de saber els magistrats, per no generar discòrdies.
- Així que faran festes on reuniran els esposos. Els magistrats arreglaran els matrimonis per tal que la quantitat regeneri els perduts, però no superi ja que l'Estat no ha de ser ni molt gran ni molt petit.
- Quan surtin els matrimonis, els pitjors creuran que ha estat la sort, i no els magistrats que els ha adjudicat la parella.
- A més, els joves que s'hagin distingit dels altres, els serà concedit el poder unir-se més sovint amb les dones. Així, l'Estat es poblarà d'aquesta manera.
- Els fills dels millors guardians seran donats a una organització (d'homes i dones ja que la feina a de ser comuna) que els educarà.
- Els fills dels millors ciutadans seran confiats a les institutius.
- Els fills dels ciutadans inferiors o els que tinguin alguna deformitat se'ls amagarà.

- Serà impossible reconèixer el teu propi fill. I la maternitat no recaurà sobre les dones guardià.
- La procreació serà dels 20 als 40 per la dona i dels 30 als 55 per l'home ja que serà el moment en que la ment i el cos seran en el major vigor.
- Si un ciutadà té fills abans o després de temps, serà culpable d'injustícia i sacrilegi. També ho serà aquell que es relacioni amb algú que els magistrats no conceteixin.
- Un cop passada aquesta edat, seran lliures de tindre relacions amb qui vulguin mentre no sigui o el seu avi, pare, fill i nét. No obstant, si tenen algun fill, no se l'alimentarà.
- Per saber si estan emparentats, tractaran com a fill a qualsevol nen que hagi nascut al mateix moment i com a pare igual.
- Tot i així, si la Pitia ho decideix, aquestes relacions seran permeses.
- Ara li queda demostrar perquè aquesta institució serà avantatjosa.

Demostrar perquè és avantatjós (en general)

- Primer es pregunten quin és el major bé d'un Estat i quin el major mal. Volen veure si la comunitat que han proposat els apropa a aquest bé.
- El major mal diuen que és el que divideix, fent d'un sol molts. El major bé, és el contrari, el que els uneix i en fa un de sol.
- El que millor pot unir és que tots els ciutadans comparteixin els dolors i l'alegria ja que si algú sent alegria i un altre no la sent, això els divideix.
- Aquesta oposició de sentiments ve quan tots els ciutadans no diuen a la vegada "meu" i "no meu". En canvi, quan respecte al mateix diuen "meu" i "no meu", serà un Estat ben governat.
- Això passarà perquè tots els membres de l'Estat constituïran més d'un sol home. Són ells mateixos, però també són l'Estat. Aquesta és la imatge d'un Estat ben governat.
- Això ho expliquen amb un exemple. Quan rebem una ferida al peu, és una petita part la que rep el cop, però tot el cos sent el dolor. En el bé i el mal també és així. Si ho experimenta alguna part, ho experimenta tot el cos.
- Per tant, quan un particular experimenta algo dolent, tot l'Estat ho sentirà i compartirà ja que tots formen un, l'Estat.

Demostrar perquè és avantatjós (en el propi Estat)

- Ara volen veure si el que acaben de dir els convindrà més que a cap altre Estat.

- Primer miren les característiques dels altres Estats:
 - Els magistrats i el poble es donen els uns als altres el nom de ciutadans.
 - Als **governants** els anomenen així en els **estats democràtics**, i senyors en els altres Estats.
 - Aquests senyors, anomenen al poble servents i entre ells s'anomenen col·legues de govern. Es tracten entre sí com a amics i com a estranys. Als amics els tracten com dels seus i als altres com a estranys.
- Després miren el seu Estat:
 - Al poble l'anomenen ciutadans.
 - Als governants els anomenen salvadors i defensors.
 - Aquests anomenaran al poble com a pagadors de salari i sustentadors.
 - Entre ells s'anomenaran companys de guarda. No obstant, no hi haurà cap estrany ja que cadascú ver a un germà, pare... un parent en els altres.
- Convenen que als parents se'ls ha de tractar amb respecte, si no, series culpable d'impietat.
- Per tant, en aquest Estat, diran a la par que "tot va bé" o "tot va malament" ja que comparteixen els plaers i les penes.
- Conseqüentment, tots tindran els mateixos interessos ja que s'afligiran tots per les mateixes coses.
- Tot això s'atribueix a la comunitat entre homes i dones guardians.
- Han comprovat que aquesta comunitat és el major bé per l'Estat. A més, han reafirmat que els guardians no poden tenir res propi ja que lo anterior es desprèn d'això.
- Mentre tot sigui compartit, tots tindran la mateixa quantitat de plaer i dolor i per tant aniran tots a una.
- Així, en aquest Estat, no hi haurà disputes ja que tots tindran el mateix, ni violència, ja que tots es defensaran perquè tots són família.
- Si algú, per còlera, maltractés a un altre, el de més edat tindrà autoritat sobre el més jove per castigar-lo.
- No obstant, això no passarà ja que el respecte, que els mostrarà que és a un pare a qui intenten ofendre (i com ja han dit abans, s'ha de tindre respecte

per la família), i el temor de que els altres defensin a l'atacat com a germans i pares faran que res d'això passi.

- Així, tots viuran en pau, ja que no hi haurà discòrdia i per tant no es dividiran.

Felicitat d'aquests guardians

- Ara continuen amb un debat que ja van tindre. Defensen que els guardians seran més feliços que els guanyadors dels jocs olímpics (representació del major assoliments personal).
- Creuen això perquè els guanyadors només tenen una petita part de les avantatges dels guardians. Quan aquests triomfen, salven al poble sencer, i per tant a tots els seus parents. Un poc morts, obtenen funerals dignes dels seus mèrits.
- Ara responen a la objecció que se'ls feia de que no tindrien prou felicitat en comparació amb aquells que tenen coses en propietat.
- Veuen ara que si els guardians són més feliços que aquells que han guanyat els jocs, també ho seran respecte al altres artesans.
- Si per algun casual algú es volgués apoderar de tot l'Estat, servint-se del poder que se li ha estat atorgat, veurà llavors que el que deia Hesíode de "la meitat és més gran que el tot" és veritat.
- I amb això ja aproven que tot sigui comú entre els guardians (tant homes om dones) i quan vagin a mitges, sempre que sigui possible ja que això no és contrari a la seva naturalesa. Tots dos estan destinats a viure en comú.
- Ara han d'analitzar el que s'havien deixar, si era possible establir aquesta comunitat i com es podria aconseguir.

És possible la comunitat entre homes i dones? Com hauran d'actuar?

- La guerra la faran en comú, i s'enduran als seus fills. Aquests necessiten veure com va l'ofici per poder exercir-lo de grans.
- A més, els homes combaten millor amb els fills presents ja que els han de protegir.
- No obstant, es planteja una objecció. Si perden, també mataran als fills i l'Estat no es podrà reposar.
- Proposen que la seguretat dels fills sigui el primer i que els guardians més experts se n'encarreguin. Així, els fills es faran millors guerrers. A més, els ensenyaran a cabalgar, per poder fugir fàcilment.

Com s'han de comportar els guardians en la guerra

- No poden abandonar les files, si ho fan, se'ls relegarà a artesans o llauradors. Així l'abandonaran a l'enemic perquè faci amb ells el que vulgui.
- En canvi, als distingits per la valentia, els faran petons afegint així beneficis i fent que la raça continuï.
- Als que moren els enterraran dignament.
- Respecte a l'enemic, no podran tindre esclaus grecs, ja que són els seus compatriotes, no cremaran els conreus, només els saquejaran, no els robaran les armes un cop morts, ja que podria servir com a excusa per als covards per no atacar...
- En canvi amb els bàrbars sí que cremaran els conreus ja que serà una guerra i no una guerra civil. També podran fer tot el que amb els altres grecs no poden, tot el que els grecs es feien els uns als altres en la època.
- Així creen una llei que condiciona la seva actitud.

Demostrar que l'estat que han plantejat és possible

- Aturen a Sòcrates, que estava enumerant els béns que aquest Estat produiria i li demanen que mostri que l'Estat que han plantejat és possible que existeixi.
- Acaben d'enumerar els beneficis (que els guerrers seran més valents, ja que com que es coneixerien tots anirien a l'auxili els uns dels altres, també la presència de les dones els faria invencibles ja que combatrien ferotgement).
- Dit això, Sòcrates planteja la tercera i última onada, molt més gran i terrible que les dues anteriors en que Sòcrates s'havia escapat amb dificultat.
- Recorden que el que els ha dut fins allí és la indagació sobre la naturalesa de la justícia i la injustícia. Es pregunten si l'home just haurà de mantenir-se en perfecta harmonia amb la justícia o n'hi hauria prou amb aproximar-se el màxim possible a ella. Conclouen que amb això n'hi hauria prou ja que no podem arribar a la justícia perfecta (perquè és una idea).
- Veuen que fins ara només s'han fixat en buscar models de justícia i a partir d'aquests jutjar la felicitat o desgràcia que els acompanyava. No han provat que aquests models poguessin existir.
- Posen un exemple: si un pintor pinta a la perfecció l'home més bell que pugui existir, no serà menys hàbil perquè no li sigui possible demostrar que la naturalesa pugui produir un home semblant.
- Per tant, per molt que fins ara no hagin pogut demostrar res del que han dit, no per això perd valor.

- No obstant, Sòcrates ho vol demostrar. Per fer-ho, fixa que no és possible executar una cosa tal com se la descriu perquè està en la seva naturalesa que la execució s'aproximi menys a allò vertader i més al model ideal. (El discurs que estan fent, el raonament s'aproxima més a la veritat).
- Per això, Sòcrates demana que si poden veure com un Estat pot ser governat de manera molt aproximada al que s'ha dit, s'haurà demostrat que és possible.
- Per fer-ho, veuen primer com els Estats actuals estan mal governats ja que els filòsofs no els governen. (Aquest canvi millorarà tot i a més és possible)
- Si els filòsofs de veritat governessin, l'autoritat pública i la filosofia es trobessin en la mateixa persona i s'excloués del govern a totes aquelles persones que aspiren a un d'aquests dos títols amb l'exclusió de l'altre, hi haurà remei per tots els mals que arruïnen els Estats i l'ésser humà. Si tot això passa, l'Estat que han format seria possible.
- (Nota: el que diuen és una contradicció ja que haurien de fer 2 coses i només es pot fer la cosa per la que s'ha nascut. El filòsof es dedica a pensar i el governant a governar.)
- No obstant, veuen com la opinió pública se'ls subleva ja que no es concebria que la felicitat pública i la privada només es trobessin en un Estat així.
- Glaucó li ofereix ajuda a Sòcrates amb arguments i tot el que pugui per si la gent se li llança a sobre.
- Sòcrates veu que si es volen salvar dels que els ataquen han de veure qui haurien de ser els filòsofs a qui se'ls hauria d'entregar el govern de l'Estat. Un cop els coneguin, es podran defensar amb més facilitat i podran provar que només a aquests homes els pertany la qualitat de filòsofs i magistrats i que, tots els altres, no han de barrejar-se amb el govern ni filosofar, sinó que han de seguir al que dirigeix.

Com distingir als filòsofs vertaders?

- Per fer-ho, Sòcrates primer planteja que si algú estima una cosa, no estima una cosa sí i l'altra no, sinó que estima tot sencer.
- (Nota: és com l'exemple de la set. Si tens set, tens desig de beure aigua, no de beure una aigua en concret.)
- Dit això, comencen a buscar als filòsofs. Primer han de determinar quan algú estima una cosa. Posen uns exemples: tots els homes fan el que estigui en les seves mans perquè no se'ls escapin els joves que estan en la primera joventut.

- Els que estan aficionats al vi, fan elogi de tota classe de vins, indiferentment del que sigui.
- Els ambiciosos, quan no poden manar a tothom, manen a un terç i quan tampoc poden, es contenten amb el que sigui ja que el que volen són els honors que els fan els petits sobre els que governen.
- Sòcrates es torna a preguntar que si algú desitja alguna cosa, ho fa en part o completament. Com ja havien demostrat en els exemples de la set i la gana, ho fan completament i per tant poden concloure que els filòsofs estimen (aman) la filosofia no en part, sino completament.
- Per tant, no poden dir d'un home que no té afició per l'estudi que és filòsof, de la mateixa manera que un home que menja amb repugnància no té apetit. En canvi, el que té una bona disposició per totes les ciències i té desig d'aprendre, és un filòsof.
- Glaucó li respon que llavors hi hauria un nombre infinit de filòsofs perquè, per exemple, totes les persones que són aficionades als espectacles i els agrada saber, també entrarien en aquest lloc.
- Però Sòcrates els desestima com a **filòsofs en apariència**. Els filòsofs vertaders són aquells als que els agrada contemplar la veritat.

Primera introducció al món de les idees i als filòsofs vertaders

- Sòcrates planteja que allò bell és l'oposat a allò lleig i que per tant, són dues coses diferents i cada una és una. El mateix passa amb lo just i lo injust, lo dolent i lo bo i totes les altres idees. No obstant, en les nostres accions tenen mil aparences diferents.
- Així distingeix als filòsofs. Entre els falsos, que la seva curiositat està en els ulls i les oïdes (i es complauen al sentir belles veus en els espectacles per exemple) però que la seva ment és incapaç de veure la essència de la bellesa en sí mateixa, reconèixer-la i unir-se a ella.
- Així, per Sòcrates les persones que siguin incapaces de tindre una idea de bellesa en sí mateixa viuran en un somni ja que per Sòcrates somiar seria agafar la imatge d'una cosa en lloc de la cosa en sí mateixa.
- Pel costat contrari, aquells que creuen que hi ha alguna cosa bella en sí mateixa i poden contemplar la bellesa, ja sigui en sí mateixa o en essència seria despert. A aquest pensament l'anomenaran coneixement i a l'altre opinió.

Tipus de coneixement

- Veuen ara que els que tenen una opinió es podrien qüestionar si el que diuen els que tenen coneixement és veritat. Convenen en que caldria persuadir-lo de que s'enganya i li amagarien que no està "en su sano juicio".
- Per fer-ho, es pregunten si el que coneix, coneix alguna cosa o res. Veuen que coneix alguna cosa. Després miren si és alguna cosa que existeix o no existeix. I veuen que ha de ser alguna cosa que existeixi perquè no es podria conèixer alguna cosa que no existís. D'aquí obtenen que el que existeix absolutament és absolutament cognoscible i el que no existeix, no pot ser de cap manera conegut.
- Es pregunten si hi ha una cosa enmig, que existeixi i no existeixi, i què seria. Veuen que la ciència té per objecte el ser i la ignorància el no-ser i que el que hi ha al mig és la opinió ja que no és ciència ni ignorància.
- Veuen també que les facultats són una espècie de sers pels que som capaços de fer el que podem. Com la facultat de veure o la facultat de sentir. Cadascuna és diferent de les altres i són idèntiques si tenen el mateix objecte i produeixen els mateixos efectes.
- La ciència per tant és la més poderosa de les facultats ja que és la que ens permet conèixer. La opinió seria la facultat que tenim d'opinar. Per tant, son facultats diferents i cadascuna té un objecte diferent ja que tenen capacitats diferents. Per tant, no són el mateix.
- La ciència té per objecte el que existeix, per conèixer-lo tal com existeix. La opinió té un altre fi, que és el d'opinar. Per tant, si tenen fins diferents i són facultats diferents, consegüentment han de tindre objectes diferents.
- Si el ser era l'objecte de la ciència el no-ser ha de ser el de la opinió. Però és impossible tenir una opinió de recaigui sobre res. Per aquest motiu havien designat el ser com a objecte de la ciència i el no-ser com a objecte de la ignorància.
- Si l'objecte de de opinió no pot ser ni el ser ni el no-ser, no serà ni ciència ni ignorància, serà un terme mig.

Definició definitiva entre filòsofs i filòsofs vertaders

- Es posen en la situació de l'home que va als espectacles, que té curiositat per aprendre però creu que no hi ha res bell en sí mateix. Aquella persona que no admetria que se li digués que allò bell és un i se li havia d'amagar.
- Per aquesta persona, les coses que són belles, justes i pures sota unes altres relacions no ho serien. Per ell, des d'un altre punt de vista poden semblar alhora belles i lletges, i així amb tot lo altre.
- Les coses dobles, per tant, no són menys meitats que dobles (una és el doble de l'altra i alhora una és la meitat de l'altre en la mateixa mesura). el

mateix passa amb allò gran, petit, lleuger... Una participa en l'altre. Més lleuger que... (Però en comparació amb una altra potser pesa més.) Per tant, conclouen que són allò que diuen que no són. Poden ser una cosa o una altra. Poden ser i poden no ser...

- Per tant, conclouen que per aquesta persona la bellesa i les demás qualitats es queden en l'espai entre el pur ser i el res. Per tant, aquestes coses són l'objecte de la opinió ja que es troben en el mateix territori. Per tant, aquesta bellesa serà una opinió i no un coneixement.
- Per altra banda, aquells que contemplen l'essència immutable i idèntica a sí mateixa tenen coneixements.
- I com ja havien dit que aquells que tenien opinions no se'ls podia dir, en lloc de considerar-los amics de la opinió, els considerarien amics de la filosofia (filòsofs). Els filòsofs seran per tant, aquells que es consagrin a la contemplació de cada ser en sí.
- Tot i així, els vertaders filòsofs són aquells que es consagren al coneixement i no a la opinió.